

[Erik Eriksen.]

tive sigte over for arbejde, indkomst og opsparring, samtidig med at den formåede at rette op på den skæve udvikling, der var resultatet af regeringens tidligere forsømligheder.

Jeg tror, vi har lov til at sige, at denne politik, som vi altså var fælles om, lykkedes. Når vi ikke nåede alt det, som vi havde kunnet håbe, hænger det bl.a. sammen med — som jeg også har sagt det — at regeringen ikke fuldt ud kunne leve op til de vilkår, som dette forlig havde. Her skal jeg ikke gentage, hvad jeg tidligere har sagt, men for mig er det ikke nogen overdrivelse at sige, at den nødvendige sanering, der lå i omsforligets finanspolitik, på afgørende måde har sat sit præg på udviklingen det sidste års tid. Det, der siden er sket — og det, der har skabt vor mistillid til regeringen — er, at regeringen ikke har villet gå ind på en videreførelse af den politik, som jeg har nævnt vi var fælles om, eller af den linje, der lå deri; tværtimod er det et brud med den.

Her behøver jeg blot at henvise til det ærede medlem hr. Hans Rasmussens tale i går. Jeg vil så gerne være venlig over for det ærede medlem, fordi vi er landsmænd, og det glædede mig at høre udtalelsen i går om, at det ærede medlem ikke behøvede at tage til Odense for at komme til at tale, det havde det ærede medlem rig lejlighed til at gøre inden for sin egen kreds. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at det var ikke nogen ny oplysning for mig. Jeg har tidligere sagt, at jeg har indtryk af, at det ærede medlems taler vurderes noget forskelligt i de forskellige kredse og situationer, og jeg vil gerne understrege, at jeg i hvert fald aldrig har tvivlet på, at det ærede medlem ganske rigtigt har haft rig lejlighed til at udtale sig i sin egen kreds, men jeg vil gerne takke det ærede medlem, fordi han så tydeligt har understreget, hvad jeg har sagt om de stærke kræfter, der for mig at se har drevet regeringen over i den politik, den nu er inde i.

Jeg må måske lige føje til, for jeg vil gerne have denne side af de politiske standpunkter klar, at den såkaldte helhedsløsning eller LO-plans finanspolitik i første række er udtrykt i tvangslånet, som nu skal til at virke, og jeg siger igen, at vi er

mange inden for oppositionens kreds og ud over landet, som fuldt ud forstår den ængstelse over for produktionsudviklingen og over for beskæftigelsen, som er kommet til udtryk. Jeg har sagt, hvor tvangslånet efter min opfattelse rammer, og det skal jeg ikke gentage. Dette tvangslån har også den egenskab, at det er med til at hindre den nødvendige skatterreform. Må jeg så føje til, at det forbavser mig, men der er vel en tendens til — det var der også i den højtærede finansministers indlæg i eftermiddag, for øvrigt også i det ærede medlem hr. Hans Rasmussens tale i går — en tendens til ligesom at stille en opgivelse af tvangslånet og en renteletelse op som noget, man kan vælge imellem.

Jeg ved godt, at det meget enkle har sin tilslutning, men jeg havde nu ikke ventet, at den højtærede finansminister kunne forenkle i den grad. Vi må jo ikke glemme, at selve oprævningen af tvangslånet vil betyde en stramning af likviditeten, vil betyde et pres opad på renten, og så kan det nok forekomme en anden én, der ikke er så meget inde i de finansielle materier, som den højtærede finansminister er, lidt vel omstændeligt, om man først foretager sig noget, der presser renten opad for siden at gøre noget for at få den nedad igen.

Må jeg i den forbindelse føje til, at hvis man skal fremhæve et enkelt punkt i den indsats, som formandskabet for det økonomiske råd har gjort, er det vel særlig nærliggende at nævne, at formandskabet har formået at rokke en lille smule ved det dogme, at skatteforhøjelser i enhver situation er udtryk for den øverste ansvarsbevidsthed. Måske har det gjort indtryk på steder, hvor det særlig var tiltrængt. Måske har det åbnet øjnene for, at der også kan være situationer, hvor overdrevne skatteforhøjelser — ganske bortset fra de byrder, der derigennem lægges på erhvervenes muligheder for arbejde og opsparing — er uansvarlige, fordi de bremser fremskridtstakten og bringer beskæftigelsen i fare.

Et område, jeg gerne vil nævne, selv om det ærede medlem hr. Anders Andersen nu har haft ordet, er markedspolitikken. Jeg har talt om et selvstændigt dansk initiativ over for fællesmarkedet, og den højtærede statsminister sagde, at jeg ikke havde ud-